

Motiveringen for dette forslag, hvorefter der altså åbnes mulighed for egentlige natbeværtninger, angives i betænkningen side 126 sammentrængt således, at „det af ædruelighedsmæssige og politimæssige grunde må foretrækkes at søge beværtningen „på *de senere timer*“ draget fra smugkroer o. lign. til de offentlige restaurationslokaler“, ligesom hensynet til turisterne har været medbestemmende.

Hensynet til at dæmme op for smugkrovæsen er formentlig nok noget overdrevet, idet et bestemt slags publikum altid vil foretrække mere lyssky sammenkomster, og hvad turisterne angår, kan man vel gå for vidt i retning af „service“ på dette område — man må skik følge eller land fly. På den anden side må det siges at være naturligt, at man her i landet, navnlig i en storby som København, indretter sig efter forholdene i andre lande, hvor egentlige natbeværtninger har eksisteret i mange år. Det kan betragtes som givet, at kommunalbestyrelserne vil være yderst tilbageholdende med at åbne mulighed for sådanne forretninger, og det er som hidtil politiet, der i sidste instans bestemmer, om de skal uddeles, og hvilke beværtninger der skal komme i betragtning. Det vil være et stort privilegium for en restauratør at opnå en sådan tilladelse, for hvilken der ifølge kommissionen skal betales en betydelig afgift. Søgningsen vil blive betydelig og give sig udslag i megen „natteleben“, men tilladelsen kan dog som hidtil „til enhver tid tilbagetages af politiet, såfremt dens benyttelse giver anledning til uorden eller ulemper“, b. l. § 31, stk. 2. Jeg mener herefter ikke, at man fra politiets side kan fraråde gennemførelsen af denne bestemmelse.

7. *Hvornår er en sammenkomst „offentlig“?*
(Betænkningen side 130—133).

Spørgsmålet er teoretisk betragtet vanskeligt, men har dog i praksis fundet sin naturlige løsning på grundlag af de talrige domstolsafgørelser, der foreligger, og som handelsministeriet samlet har henvist til i to cirkulærer af 30. maj og 18. december 1939,

jfr. nærmere betænkningen side 130—131. Det er særlig foreningsballerne, interessen har samlet sig om. Spørgsmålet offentlig eller ikke-offentlig foreningssammenkomst (bal eller anden forlystelse) har som bekendt relation ikke blot til beværterloven, navnlig med hensyn til lukketiden, men også til politivedtægterne, der betinger afholdelsen af offentlige forlystelser af en polititilladelse, og til bestemmelserne om afgift af offentlige forlystelser samt loven om forfatter- og kunstnerret, specielt om beskyttet musik.

Spørgsmålet er, om den omstændighed, at andre end medlemmer deltager i en foreningssammenkomst, kan gøre sammenkomsten offentlig — med de heraf følgende konsekvenser. Hvad politivedtægt og forlystelsesaftagslov angår, ligger det fast, at der intet er til hinder for, at andre foreninger og andre ikke-medlemmer deltager, idet dette ikke i sig selv medfører, at sammenkomsten betragtes som offentlig. Man ville ellers umuliggøre flertallet af foreningssammenkomster, navnlig baller i sportsforeninger, og slå bunden ud af foreningernes økonomi. Men det må være en bestemt forudsætning, at ikke-medlemmet har en naturlig og påviselig tilknytning til foreningen eller et medlem af denne, og at foreningen har et lovligt formål og drives på lovlig måde.

Man har herfra tidligere henledt kommissionens opmærksomhed på den skævhed, der herefter fremkommer ved, at man indenfor beværterlovens område i visse tilfælde anlægger en meget streng fortolkning (betænkningen side 131 nederst og side 132 øverst) gående ud på, at alene medlemmer må deltage, og oplyst, at man fra politiets side allerede har overført den udvidede fortolkning på beværterlovens område med støtte i de analogiske afgørelser på ovennævnte andre områder — bortset fra loven om forfatter- og kunstnerret, hvor domstolene går meget vidt i retning af at statuere „offentlig“ gengivelse af beskyttet musik („Koda“-sagerne).

Det må derfor hilses med tilfredshed, at kommissionen side 133 in fine tilslutter sig politiets fortolkning, således at der på hele dette område følges en ensartet praksis.